

Nonhuman Others: The Jerusalem Talmud On Animal Ethics

Dr. Alexander Weisberg

Dr. Alexander M. Weisberg holds a PhD in Hebrew and Judaic Studies from New York University and a BS in Economics and Environmental Studies from University of Wisconsin Madison. He was most recently a College Core Curriculum Postdoctoral Teaching Fellow at New York University and is currently an adjunct instructor at JTS. He is a scholar of Jewish studies, environmental humanities, and religion. His research explores the production, classification, and deployment of knowledge about the nonhuman as it is found in ancient Jewish literature and culture, and how this knowledge is used to formulate legal and ethical stances towards nonhuman actors and shape religious communities and actors. His doctoral dissertation examined the early rabbinic Sabbatical year laws in conversation with the new environmental humanities. He has been an Association of Jewish Studies Dissertation Completion Fellow and a Society of Biblical Literature Regional Scholar. His forthcoming publications include the articles, "The Renaturalization of Rabbinic Thought and Ancient Jewish Science: Nonhuman Agency, Rabbinic Nosology, and the Intransigence of the World," and "As the Deep River Rises: Rethinking Halakhah in the Anthropocene," and the edited volume, *Talmud, And, Philosophy*.

1. Talmud Yerushalmi Damai 1:3, 21d-22a.

Stories of Rabbi Pinchas ben Yair

Y. Damai 1:3, 21d-22a ¹	Venice Printing of Jerusalem Talmud
<p>A. The donkey of R. Pinchas b. Yair was stolen by thieves at night. It remained in hiding with them for three days and would not eat a thing. After three days, they changed their minds and returned her to her master. They said, “Let’s send her to her master, so she won’t die with us and ruin our cave.” They sent her out and she went and stood outside her master’s gate and started to bray. He said to them, “Open the gate for that poor creature that hasn’t eaten a thing in three days!”</p> <p>They opened the gate for her and she came in. He said to them, “Give her something to eat.” They placed before her barley, but she did not want to eat. They said to him, “Master, she does not want to eat.” He said to them, “Has [the food] been properly tithed?” They said to him, “Yes.” He said to them, “Have you taken <i>damai</i> (tithes taken in the account of doubt)?” They said to him, “But has not the master taught us: one who buys [produce] for planting, [to feed] domesticated animals, to use as flour for hides, for lamp oil, or oil for anointing utensils is exempt from <i>damai</i>?”² [R. Pinchas] said to them, “What can we do with this poor one? She is so strict with herself!” They took <i>damai</i> and she ate.”</p> <p>B. R. Pinchas b. Yair came to a certain place. They came and said to him, “mice ate all of our grain.” He set a [divine] edict upon [the mice] and they came together and began to clamor. He said to them, “do you know what they are saying?” They said to him, “no.” He said to them, “they are saying that the grain has not been tithed.” They replied, “pledge</p>	<p>חמרתיה דר' פינחס בן יאיר גבונה ליטסיי בליליא עבדת טמורה גבון תלתא יומין דלא טעמא כלום בתר תלתא יומין איתמלכון מחזרתה למרה אמרין נישלחינה למרה דלא לימות לגבן ותיסרי מערתא אפקונה אזלת וקמת על תורעת דמרה שוריית מנהק' אמ' לון פותחון להדא עליבתא דאית לה תלתא יומין דלא טעימת כלום</p> <p>פתחון לה ועלת לה אמ' לון יהבון לה כלום תיכול יהבון קומה שעריין ולא בעית מיכול אמרו לי' רבי לא בעית מיכול אמר לון מתקנן אינן אמרו ליה אין אמר לון וארימיתון דמיין אמרו לי' ולא כן אילפן ר' הלוקח לזרע לבהמה קמח לעורו שמן לנר שמן לסוך בו את הכלים פטור מן הדמאי אמר לון מה ניעביד להדא עליבתא דהיא מחמרה על גרמה סגין וארימון דמיין ואכלת</p> <p>רבי פינחס בן יאיר אזל לחד אתר אתון לגביה אמרו ליה עכבריא אכל עיבורן גזר עליהון וצמתון שרון מצפצפין אמר לון ידעין אתון מה אינן אמרין אמרו ליה לא אמר לון אמרן דלא מתקנא אמרו ליה עורבן וערבון ולא אנכון</p>

¹ All translations are my own. This story is also found in Y. Shek. 5:1, 48d; Genesis Rabbah 60:32.

² M. Dam. 1:3.

yourself to us [that if we tithe the grain, the mice won't eat it all]." He pledged to them and they were no longer injured [by the mice].

C. A Saracen king's pearl fell and a mouse swallowed it. He came to R. Pinchas b. Yair. He said to him, "Am I a charmer?" He said to him, "I came to you because of your good name." He set a [divine] edict upon [the mice] and they came together. He saw one of them walking like a hunchback. He said, "It is by that one." He set a [divine] edict upon it and it spit out [the pearl].

D. R. Pinchas b. Yair was going to the house of assembly. The river Ginnai was overflowing. He said to it, "Ginnai, Ginnai, why do you prevent me from the house of meeting?" It split before him and he crossed. His students said to him, "Are we able to cross?" He said to them, "Whoever knows of himself that he has never done anything wrong to another Jew may pass and not be injured."

E. Rabbi desired to loosen [some restrictions of] the Sabbatical year. [At this time] R. Pinchas ben Yair came to him. [Rabbi] said to [R. Pinchas], "What is happening with the crops?" He replied, "The wild endives are beautiful." He said to him, "What is happening with the crops?" *He said to him, "The wild endives are beautiful."* And Rabbi knew that he did not agree with him. [Rabbi] said to him, "*Will the master eat a little bit with us today?*" He replied to him, "Yes."

When he was leaving Rabbi's house, he saw Rabbi's mules standing [outside]. He said, "All these the Jews nurture [but Rabbi does not]? May I never see his face again!"

They went and told Rabbi. Rabbi sent to appease him. They caught up with him near

מרגלי מן דמלכא סרקיא נפלת ובלעת חד עכבר אתא לגבי רבי פינחס בן יאיר אמר ליה מן אנא חבר אמר ליה לשמך טבא אתית גזר עליהון וצמתון חמא חד מגבע ואתי אמ' גבי ההן ניהו וגזר עלוי ופלטה

רבי פינחס בן יאיר הוה אזיל לבית וועד והוה גינאי גביר אמר ליה גינאי גינאי מה את מנע לי מן בית וועדה ופלג קומוי ועבר אמרו ליה תלמידיו יכלין אנן עברין אמר לון מאן דידע בנפשיה דלא אקיל לבר נש מן ישראל מן יומי יעבור ולא מנכה

רבי בעא מישרי שמיטתא סלק רבי פינחס בן יאיר לגביה אמ' ליה מה עיבוריא עבידין אמר ליה עולשין יפות מה עיבוריא עבידין אמר ליה עולשין יפות וידע רבי דלית הוא מסכמא עימיה אמר ליה מישגח רבי מיכול עימן ציבחד פטל יומא דין אמר לון אין

מי נחית חמא מולותא דרבי קיימין אמר כל אילין יהודאי זנין איפשר דלא חמי סבר אפוי מן כדון

אזלון ואמרון לרבי שלח רבי בעי מפייסיה מטון ביה גבי קרתיה אמר בני קרתיה קורבין לי ונחתו בני קרתא ואקפון עלוי אמר לון רבי בעי מפייסיה שבקוניה ואזול

<p>his town. He said, “Townfolk, draw near me.” His townfolk came down and surrounded him [so that Rabbi’s messengers could not reach him]. The [messengers] said to them, “Rabbi wants to appease him.” The townfolk left him and went their way. He said, “Children of my dear one [God], draw near me.” Fire descended from heaven and surrounded him [so that Rabbi’s messengers could not reach him].</p> <p>They went and told Rabbi. He said, “Because we did not merit to satiate ourselves from him in this world, may we merit to satiate ourselves from him in the world to come.</p>	<p>לון אמר בני דידי קורבין לי נחתת אישתא מן שמיא ואקפת עלוי</p> <p>אזלון אמרון לרבי אמר הואיל ולא זכנינן נישבע מיניה בעלמא הדין ניזכי נישבע מיניה בעלמא דאתי</p>
--	--

2. Talmud Yerushalmi Kil. 9:3, 32b

Story of Rabbi and the Calf

Talmud Yerushalmi Kil. 9:3, 32b ³	Venice Printing of Jerusalem Talmud
<p>Rabbi dwelled in Tziporein for seventeen years and he repeated the verse [Gen 47:28] about himself “Jacob lived seventeen years in the land of Egypt, [so that the span of Jacob’s life came to one hundred and forty-seven years].” Yehuda lived in Tziporein for seventeen years and of that time, he suffered from a toothache for thirteen years. R. Yosi b. R. Bun said, “For all those thirteen years, laboring woman did not die in the Land of Israel, nor was there a miscarriage in the Land of Israel.” And why did he suffer from a toothache? One time he was passing by and saw a calf being taken [to slaughter]. It cried and said to Rabbi, “Rabbi, save me!” Rabbi replied, “For this, you were created.” And in</p>	<p>רבי הוה יתיב ליה בציפורין שבע עשרה שנין וקרא על גרמיה ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויחי יהודה בציפורין שבע עשרה שנה ומן גובעין עבד תלת עשרה שנין חשש בשינוי אמר רבי יוסי בי רבי בון כל אותן שלש עשרה שנה לא מתה חיה בארץ ישראל ולא הפילה עובר' בארץ ישראל ולמה חש שינוי חד זמן עבר חמא חד עיגל מנכס געה ואמר ליה רבי שיזבי אמר ליה לכך נוצרת ובסופה איך אינשמת חמתון קטלין חד קן דעכברין אמר ארפונון ורחמיו על כל מעשיו כתיב</p>

³ The story is also found in Genesis Rabbah 33:1, Y. Ket. 12:2, 35a; B. Bav. Mats. 85a.

<p>the end how was the toothache released? He saw them killing a nest of mice. He said to them, "Leave them. [For it is written in Psalm 145:9: 'The LORD is good to all], and His mercy is upon all His works.'" </p>	
--	--